

Beograd, april 2015

Aleksandar Novaković

PAUZA ZA ŽIVOT

(melodrama za dve žene)

alnov75@yahoo.com

DRAMATIS PERSONAE:

DUBRAVKA, zvana DUĆA, pozne tridesete

ANITA, zvana ANITA, pozne tridesete

Vreme i mesto:

Danas, Beograd

Kratak sadržaj: Duća i Anita su žene koje dele klupu u parku za vreme puš- pauze. Duća je kasirka a Anita poslovna žena. Ispostavi se da se poznaju iz tinejdžerskih dana i da, iako pripadaju suprotnim svetovima, mogu da, na "ničijoj zemlji", popiju kafu i zapale cigaretu na miru. Ipak, kako se njihove životne priče odmotavaju tako se pojavljuju i neki tamniji tonovi...

1.

Klupa u parku koji se nalazi između dve zgrade. Pored klupe je pepeljara. Desno je zgrada u kojoj radi Dubravka, levo je zgrada u kojoj radi Anita. Dubravka sedi na klupi. Nosí crveno-zelenu uniformu kasirke. Pokušava da otvori termos. Ne ide joj. Otvori ga s mukom. Protrese termos. Iz termosu dopire zveckanje. Besno zatvori termos, stavi ga na klupu pored sebe a potom vadi paklicu cigareta iz džepa. Pali cigaretu. S desne strane dolazi Anita. Ona je poslovno obučena. U jednoj ruci joj je kartonska čaša s kafom za poneti a u drugoj gori cigareta.

ANITA: Dubravka! Dućo, jesi li to ti?

Duća je pogleda, iznenađeno.

DUĆA (*s oklevanjem*): Da, ja sam. A ti si?

ANITA: Ne mogu da ne verujem da se ne sećaš. Išle smo u istu gimnaziju.

DUĆA: Jao, Anita! Izvini, nisam te odmah prepoznala.

ANITA: Nema veze. Bitno je da sam ja prepoznala tebe.

Duća ustane, krene da je zagrlí i poljubi

ANITA: Čekaj, samo da spustim čašu. Plašim se da me ne, da te ne polijem.

Anita spusti čašu na klupu i brzo je, površno zagrlí i cmokne

DUĆA: Pa, kako si?

ANITA: Eh, kako sam. Kao što vidiš.

DUĆA: Baš si se promenila.

ANITA: Nadam se nabolje.

DUĆA: Izgledaš fantastično! Što ne znači da u gimnaziji nisi izgledala super. Ti si uvek bila kao manekenka.

ANITA: Hvala ti. Ni ti se nisi mnogo promenila.

DUĆA: Hvala.

Pauza

ANITA: I, kako si mi još?

DUĆA: Pa, dobro sam. Otkud ti ovde?

ANITA: Ja radim prekoputa.

DUĆA: Koja slučajnost! I ja.

ANITA: Da. Vidim.

DUĆA: Da, znam. Vidi se iz aviona, a?

ANITA: Tako nekako.

DUĆA: Šta ti radiš?

ANITA: Ja sam HR menadžerka u marketinškoj agenciji *Fikli i Gambit*.

DUĆA: Zvuči mi poznato.

ANITA: Efendži? Pa, trebalo bi. Mi smo jedna od najjačih marketinških agencija u zemlji. A ti?

DUĆA: Molim?

ANITA: Mislim, šta radiš?

DUĆA: Ja sam kasirka u *Solanasu*. Jednom od naših najjačih lanaca hipermarketa u zemlji. Kad kažem naših, mislim portugalskih.

ANITA: Naše a portugalsko.

DUĆA: Tako nekako.

ANITA: Jel težak posao?

DUĆA: Nije težak posao, težak je moj šef.

ANITA: Ipak, to je malo ispod tvog nivoa. Mislim, neobrazovani.

DUĆA: Meni ne smetaju ljudi s kojim radim. Ne smetaju mi njihove priče. Smeta mi ono što ih je dovelo do toga. Gomila bogatih snobova koji misle da su bolji od svih. To mi smeta.

Mala a neugodna pauza

DUĆA: Lepa ti je kosa.

ANITA: Jesi li sigurna? Fenirala sam se pre tri dana.

DUĆA: Kao da si se fenirala maločas.

ANITA: Hvala ti. To je od vetra. Ekstra od vetra!

DUĆA: Uvek si znala kako da se obučeš.

ANITA: To se zove prezentacija! (*izveštačeno*) Prezentacija i samopromocija, draga moja!

Smeju se

DUĆA: Blago tebi.

ANITA: Ne znam baš.

DUĆA: Znaš, učinilo mi se da sam te pre neki dan videla na teveu.

ANITA: Stvarno?

DUĆA: Da. Na otvaranju neke modne revije.

ANITA: A, da. Nova linija Jasne Isaković. Bila sam tamo u prvom redu.

DUĆA: Često ideš na modne revije?

ANITA. Pa, banem tu i tamo na neki *event*.

DUĆA: Tu i tamo? Mogu da se opkladim da ti život liči na seriju *Seks i grad*.

ANITA: Hahah, liči! Ali bez seksa. Samo grad.

DUĆA: Ne mogu da verujem.

ANITA: Ako tražiš samo seks – to može da bude problem. Ako tražiš seks s normalnim tipom – to je misija nemoguće.

DUĆA: I to je tačno.

ANITA: A ti?

DUĆA: Misliš- seks?

ANITA: Mislim ti. Nisam te videla još od one žurke kod Marije, kad je to bilo?

DUĆA: Za desetogodišnjicu mature.

ANITA: Ima toliko?

DUĆA: Ima.

ANITA: Ko bi rekao da vreme tako brzo prolazi.

DUĆA: Ko što kaže moj brat – strmopižđujuće pići.

ANITA: Tako nekako. Nego, ja moram da se vratim u ofis. Ako primete da sam se zadržala duže....

DUĆA: Kapiram. Isti slučaj.

ANITA: Jedva sam se izvukla na cigaret - pauzu. Zamisli, u celoj firmi niko ne puši osim mene.

DUĆA: Stvarno?

ANITA: Da, nema ko da mi pravi društvo.

DUĆA: Pa, eto, ja sam tu.

ANITA: Jel imaš neko određeno vreme?

DUĆA: Da, ovo. Ovo je moja jedina puš - pauza. Ja je zovem pauza za život.

ANITA: Pauza za život?! Ekstra! Ništa, srce, drago mi je što smo se srele. Vidimo se sutra.

DUĆA: Vidimo se sutra.

Zagrlje se poljube. Anita ode. Duća pogleda na klupu

DUĆA: Anita, zaboravila si kafu!

ANITA (off): Nema veze. Računaj da sam te častila kafom. Vidimo se sutra!

DUĆA: Hvala ti! Ćao!

Duća uzme kafu i otpije malo

DUĆA: Može to i bolje.

Duća nastavlja da pije. Mrak

2.

Duća leži na klupi. Proteže se i ječi. Dolazi Anita. Gleda je u čudu

ANITA: Dućo, šta to radiš?

DUĆA: Kako šta radim? Meditiram.

ANITA: Jel ti to ozbiljno?

DUĆA: Naravno da ne. Kičma mi je stradala za kasom.

ANITA: Hoće to od mnogo sedenja.

DUĆA: Ko kaže da je to od sedenja? Ja sanjam o tome da sedim.

ANITA: Ne sediš na poslu? Pa šta onda radiš?

DUĆA: Stojim pored kase dok se ne pojavi mušterija. Što je danas sve ređe.

ANITA: Kako?

DUĆA: nema narod para pa stojim pored kase. Ne smem ni da mrdnem. Ni da se smejem. Ni da se premeštam s noge na nogu. Ko da sam u gardi engleske kraljice. I tako deset sati. Milina!

ANITA: Strašno! Ko je to naredio?

DUĆA: Menadžment firme.

ANITA: Zašto?

DUĆA: Zato što mogu i zato što su neoliberalni kapitalistički ološ. Jao! Imam proširene vene na nogama kao neka baba od sedamdeset i kusur. Ma, i te babe imaju

bolje noge od mene.

ANITA: Dućo, molim te, ustani.

DUĆA: Što? Da te možda ne blamiram?

ANITA: Ma kakvi! Ustani, molim te!

Duća se podigne u polused. Anita joj priđe iza leđa i opipava prostor između lopatica

ANITA: Tu?

DUĆA: Da, tu.

ANITA: A ovde?

DUĆA:Joj, i ovde! A i tamo, malo niže.

Anita pritisne na par spomenutih mesta. Duća jauče

ANITA: Bolje?

DUĆA: Jao, kakvi bolje? Boli još više!

ANITA: Stvarno?

Duća prsne u smeh

DUĆA: Ne, stvarno. Stvarno ne boli. Anita, imaš zlatne ruke.

Duća ustane s klupe i malo se protegne

DUĆA: Hvala ti.

ANITA: Nema na čemu.

Duća pravi par koraka a zatim seda za klupu. Anita je ponudi cigaretom. Duća prihvata

ANITA: Dućo, jel smem da te nešto pitam. Ali da me ne shvatiš pogrešno.

DUĆA: Nema problema. Pitaj me.

ANITA: Otkud ti...

DUĆA: ...za kasom hipermarketa *Solanas*?

ANITA: Pa, da, mislim, završila si fakultet, zgodna si.

DUĆA: Ne kao ti ali dobro.

ANITA: Mislim, ti si u gimnaziji uvek bila pametnija od svih.

DUĆA: E, sad preteruješ.

ANITA: Ne, ne preterujem. Ti si bila najpametnija devojka u školi. Bila si đak generacije.

DUĆA: Predložena za đaka generacije.

ANITA: Pisala si pesme.

DUĆA: I zaradila brdo para s njima.

ANITA: Završila si fakultet. Akademiju! Ti si režiserka, jebote!

DUĆA: Teško je naći posao u struci s diplomom mog fakulteta.

ANITA: Ne mogu da shvatim šta se dogodilo, Dućo, da inteligentna devojka, žena kao ti radi sa gomilom ljudi koji nisu završili ni osnovnu školu?

DUĆA: Događilo se to da ja jesam inteligentna ali nisam pametna. Pametni su se snašli, uglavili, ušemili. Inteligentni su pušteni niz vodu.

ANITA: Ne treba ti pamet da bi imao vezu.

DUĆA: Pa eto, ja nisam imala.

ANITA: Zezaš?

DUĆA: Ne zezam.

ANITA: Ne ide mi u glavu. Znaš šta sam pomislila kad sam te videla?

DUĆA: Šta?

ANITA: Ovo nije prava Duća. To je Duća u kostimu. Tu je negde iza ćoška ekipa filma. Snimaju, ne znam, dokumentarac o kasirkama. Duća se zaposlila kao kasirka da bi ih bolje upoznala.

DUĆA: Kamo sreće!

ANITA: Stvarno mi ne ide u glavu.

DUĆA: Ne ide ti u glavu? Anita, ne živimo u Švedskoj nego u Srbiji! Pogledaj oko sebe!

ANITA: Znam da je grozno ali opet.

Duća umorno ustaje s klupe i klima glavom

DUĆA: Da, znam, trebalo je da se više potrudim. Trebalo je da zaboravim da sam završila državni fakultet. Trebalo je da zaboravim sva scenarija koja sam napisala, sve ideje, sve što u meni vredi. Trebalo je da zaboravim kako izgleda filmska kamera. Da potpuno izbrišem veliki deo mene. Razumeš li ti to? Trebalo je da se prekvalifikujem. Trebala sam da potpuno izmenim svoj CV i isfejkujem sve podatke. Trebalo je da verujem u sebe i da pozitivan stav donosi pozitivne rezultate. Trebalo je da upišem neki glupi kurs i postanem ekspertkinja za persijske tepihe. Trebala sam da se na vreme udam, po mogućstvu za nekog ultra bogatog morona pa da se razvedem od njega, pokupim mu pola imanja i nađem mladog pastuva koji se ne seća Tita. Trebalo je da upišem neki buđavi privatni fakultet koji deli diplome kao lilihipe.

ANITA: Ja sam završila taj privatni buđavi fakultet o kojem govoriš.

Pauza

DUĆA: Žao mi je ali...

ANITA: Žao ti je ali i dalje misliš da je moj fakultet buđav.

DUĆA: Izvini ako sam te nečim lično uvredila.

ANITA: Ma, nema veze. Zaboravi.

Pauza

ANITA: Znaš koga sam videla pre neki dan? Dragana Radića.

DUĆA: Dragana *Sex On The Legs* Radića?

ANITA: Upravo njega!

DUĆA: Kako sam se ja svojevremeno ložila na njega. Blam me je kad pomislim.

ANITA: I ja.

DUĆA: Pa što nisi pokušala nešto? Imala si prolaz kod njega.

ANITA: Ja? Nema šanse! Pa znaš da je od druge godine do kraja furao sa onom kučkom Ivezićkom.

DUĆA: Jao, da! Nemoj da mi staješ na muku!

ANITA: Da li je to moja iluzija ili mi je ona uvek ličila na kobilu na steroidima?

DUĆA: Hahaha! Jeste, ličila je. Mada je imala fenomenalno telo.

ANITA: Najbolja riba u školi

DUĆA: Od vrata naniže - da. Ajde, pričaj mi, šta radi najslađa guza gimnazije?

ANITA: Ko, Ivezićka? Postala je pevaljka i smrdi u onom rijaliti šou *TV Salaš*.

DUĆA: Ma, ne ona nego Radić!

ANITA: Radi kao prodavac kola.

DUĆA: Pih! Mada, liči to na njega. Nikad nije bio nešto bistar.

ANITA: Misliš, nije bio neki umetnički tip?

DUĆA: Da. Pričaj, proći će mi pauza.

ANITA: Ovako je bilo: otišla sam da kupim nova kola i ulazim (*Napomena: ovde Anita igra malo sebe malo Radića*) u salon, onako, opuštencija, lagano. Znaš, da malo podignem atmosferu. Prodavci se grabe koji će pre da mi priđe. Seksi Radić stigne prvi. Kaže nekom malom mršavom: Neka, Tomiću, ja ću da preuzmem mušteriju.

DUĆA: Preuzmi me sad, Radiću! Hahah! I?

ANITA: I- ništa.

DUĆA: Kako ništa?

ANITA: Nije me prepoznao.

DUĆA: Stvarno?

ANITA: Brzo se rukovao i počeo da vergla: ova kola zu za mladalačku, avanturističku osobu kao što ste vi. Razvijaju sto kilometara za tri sekunde. Mogao bih da vas kasnije povedem na test-vožnju.

DUĆA: Mmmm, test vožnja.

ANITA: Ma, čekaj, ima još. Pa onda onako, prođe rukom kroz kosu, pa trepne onim

svojim dugim trepuškicama i kaže: Nego, izvinite, ne želim da budem indiskretan ali, znamo li se odnekud?

DUĆA: I, šta je bilo onda?

ANITA: Ne znam odakle vam ideja da se poznamo. Tako sam mu rekla. S on prebledi kao krpa. Ja mu onda kažem: Ma, samo se zezam, to sam ja Anita. A on će: A, Anita, bogami, izgledaš još bolje nego u gimnaziji. I sve ovako radi sa domalim prstom.

DUĆA: Hahah, a što tako?

ANITA: Pa, zna se zašto. Zato što mu se tu nalazi burma.

DUĆA: Misliš?

ANITA: Videla sam. Hteo je da je nekako zamaskira šakom, da je skine. Da si videla šta je sve radio to je bila prava kaligrafija ne, kako vi reditelji kažete...

DUĆA: Koreografija.

ANITA: To! Iskreno rečeno, nije morao da se trudi. Prsti su mu ionako ko ćevapi pa mu treba sto godina da skine ono čudo.

DUĆA: Zar se toliko ugojio?

ANITA: Prilično. Ima podvaljaka koliko Buda ima kaiševa sala na stomaku. Stomak mu je kao da je progutao medicinku. Vadi ga to što nosi crno pa se ne primećuje toliko. I očelavio je. Ima pistu za komarce na potiljku.

DUĆA: I, onda ništa?

ANITA: Čekaj, ima još. Krenuli smo na probnu vožnju. A on malo - malo pa me kao, slučajno, dotakne prstom po kolenu dok mi objašnjava kako se menjaju brzine. "Prva, druga, treća, o, izvinite, ovaj, izvini!" Najluđe je bilo kad smo stali na velikoj raskrsnici.

Anita se nagne prema Dući i ležerno pređe kažiprstom preko njene dojke

ANITA: Mislim da ti je tu palo nešto.

DUĆA: Koja seljačina! Šta je onda bilo?

ANITA: Ništa. Osim što je dobio takvu šamarčinu da je tri puta obrnuo onim plavim okicama ko točkicama na džek pot aparatu.

DUĆA: Hahah! Tako mu i treba!

ANITA: Pazi, to nije ono najluđe. Iskulira on šamar ali me , kad smo izašli iz kola, zamoli da ne kažem nikome. Bio je to nemili incident, tako je rekao. I ništa, ja pristanem. Vratimo se nazad u firmu i on me zamoli da dođem kod njega u njegov ofis. A to nije ofis nego onaj kjubikal, znaš, ono parče prostora ograđeno šper pločom? E, na zidu njegovog kjubikala zalepljena slika neke namrštene sisate crнке s plavokosim blizancima.

DUĆA: Žena mu i deca.

ANITA: Naravno. Kažem mu: “Je li Dragane, kako to, ti crn i žena ti crna a deca vam plava?” A on pocrveneo, što od šljage što od poniženja. I još dodam: “Jel ima neki zgodan plavušan u tvojoj zgradi?” On se namršti i krene da mi kaže nešto a ja mu pokažem na glupost koju je izrezao iz novina i zalepio pored žene i dece. Znaš ono, motivacioni citat.

DUĆA: Kao ona poslovice: *Ko rano rani sam u nju upada?*

ANITA: Tako nekako. Bio je to citat onog američkog biznismena Vorena Bafeta: *Potrebno je dvadeset godina da se stekne dobro ime ali je dovoljno pet minuta da se uništi.* Ukapira on o čemu se radi to jest da ću zvati njegovu ženu ako se i dalje bude majmunisao i ispriča mi sve po pe esu: kakvi su uslovi plaćanja, krediti, lizing i ostalo i ja se iskežim široko, ko Džulija Roberts kad je primala Oskara i odem.

DUĆA: Hahaha, fenomenalno! Odlična priča!

ANITA: Misliš?

DUĆA: Apsolutno. Moram da je iskoristim za neki scenario. Ako se slažeš, naravno.

ANITA: Što da ne?

Anita pogleda na sat

ANITA: Slušaj, Dućo, ja moram polako da se vratim u ofis.

DUĆA: Da, i mene čeka onaj moj šef Uščumlić zvani Kerber.

ANITA: HAHAH, dobar nadimak.

DUĆA: Izvini ako sam te uvredila.

ANITA: Za šta?

DUĆA: Za privatni fakultet.

ANITA: Ne, nema problema. Nije strašno. Razumem sve. Vidimo se sutra?

DUĆA: Naravno. Ista meta – isto odstojanje. E, mogle bi nekad da odemo na pravu kafu.

ANITA: Da, mogle bi.

DUĆA: Da razmenimo brojeve mobilnih. Sačekaj me ovde, ostavila sam ga da se puni.

ANITA: Neka, neka, drugi put. Sad stvarno moram da idem. Nažalost.

DUĆA: Drugi put.

ANITA: Ima kad.

DUĆA: I to što kažeš.

Zagrle se

ANITA: Lepo je pričati s nekim normalnim. Za promenu.

DUĆA: Takođe.

Anita ode. Duća se protegne i tiho jekne. Mrak

3.

Duća sedi na klupi i nervozno cupka nogom. Puši. Gleda u pravcu zgrade u kojoj je Anitina firma. Ustaje, prošeta oko klupe. Sedne. Ponovi postupak. Gasi cigaretu. Ode. Mrak

4.

*Duća, s plastičnom šoljom kafe iz koje se dimi vrela tečnost, seda na klupu. Otpija.
Napravi kiseli izraz lica. Dolazi Anita*

ANITA: Ćao.

DUĆA:Ćao.

ANITA: Kakva je kafa?

DUĆA: Da je bolja bila bi odvratna.

ANITA: Toliko je loša?

DUĆA: Aha. Surdukнула mi je matora čistačica Rada iz nekog plastičnog kuvala. Sad i nikad više.

Duća odlaže kafu

ANITA: Izvini što juče nisam došla. Imali smo malu frkicu u firmi.

DUĆA: Kapiram.

ANITA: Ali, eto, tu sam.

DUĆA:Da. Tu smo.

ANITA: Znaš, htela sam nešto da te pitam, znaš, ako možemo da nastavimo onaj razgovor.

DUĆA: Okej.

ANITA: Ako tebi odgovara.

DUĆA: Naravno.

ANITA: Želim da te upoznam, Mislim, helou, kao da to nije očigledno.

DUĆA: Hahah, jeste. I ja želim da upoznam tebe. Hajde, pitaj me. Opusti se. Nismo na razgovoru za posao.

ANITA: Nismo, hvala Bogu. Pa, imaš li nekog?

DUĆA: Imam majku i brata.

ANITA: Živiš s njima?

DUĆA: Da.

ANITA: Kako su oni?

DUĆA: Brat studira. Majka je dobila otkaz. Oni to nazivaju tehnički višak.

ANITA: Razumem. Izvini što pitam nego...

DUĆA: Kapiram, ti?

ANITA: Živim sama kao podstanarka. Nemam tipa.

DUĆA: Ni ja.

ANITA: Mislim, nisam htela da budem sama. Kad sam se zaposlila u Efendžiju bila sam u vezi s Jovanom i... Ne znam što ti sve ovo pričam.

DUĆA: Ako ne želiš...

ANITA: Ne, u redu je samo se nisam navikla. Ne znam kad sam poslednji put s nekim razgovarala kao s tobom.

DUĆA: Zar nemaš prijatelje? Deluješ mi kao društvena osoba.

ANITA: To su kolege s posla, to nisu prijatelji. Ja nemam vremena za prijatelje.

Radim po dvanaest sati dnevno, dođem kući, mrtva sam umorna i onda sve ponovo.

Radim i subotom. Nisam videla svoj stan na dnevnoj svetlosti sigurno dve godine.

DUĆA: Veruj mi – nije neki ugođaj. Kad vidim kako izgleda onaj moj krš od sobe ja poželim da odmah padne mrak ili da neko ugasi svetlo.

Smeju se

ANITA: Nekad mi se čini da se trošim nizašta. Nemam društvo. Zarađujem pare koje ne stižem da potrošim. Nemam nikakav lični život. Imam blizu četrdeset i, znaš,

ponekad, kad dođem kući crknuta kao pas, ja upalim televizor i vidim neko bebironče kako trči po parku u, nemam pojma, reklami za *Bebipapu* i rasplačem se kao pička najveća. Razumeš?

DUĆA: Razumem. I ja.

Anita sedne pored nje

ANITA: Zurim u decu u prodavnici, na ulici, posmatram ih kroz prozor. Da me neko sa strane posmatra rekao bi da sam odlepila.

DUĆA: Želiš da imaš decu. To je normalno.

ANITA: Sad želim. Jovan je želeo ali ja... Nije imao neku platu. Ja sam tek počinjala. A šef mi je jasno rekao: Ovo je posao tvojih snova. Dobro razmisli šta ti je važnije: tvoji snovi ili šetanje stomaka.

DUĆA: Šetanje stomaka?

ANITA: Tako je rekao.

DUĆA: Skotina!

ANITA: Možda je skotina ali je bio u pravu. Morala sam da napravim izbor.

DUĆA: Nisi morala! Bila si ucenjena ali si mogla...

ANITA: Mogla šta? Da se oslonim na Jovanov sitniš i rizikujem?

DUĆA: Ne kažem samo..

ANITA: Znam, to "samo" i mene jede. Znaš, nekad se probudim i osetim neko titranje, tu, kao da me nešto gurka iznutra. Učini mi se da sam...

Anita se zaplače. Duća je grli

ANITA: A i ti moji snovi. Zaboravila sam i koji su bili. Ja sam kriva za sve. Ja sam ga oterala.

DUĆA: Nisi. Da je Jovan bio malo strpljiviji.

ANITA: Čekao je. Još par godina. Čula sam da se oženio prošle godine. Žena mu je trudna. Kapiraš? To sam mogla da budem ja.

DUĆA: Polako. Naći ćeš nekog drugog. Ti si lepa, uspešna.

ANITA: Koliko ću još dugo biti zgodna? Izgladnjujem se dijetama, razvlačim na trenažnim spravama za mučenje e da bih parirala duplo mlađim klinkama. Svaka kost u telu me boli.

DUĆA: Pa ti onda nemoj.

ANITA: Lakše reći nego uraditi. Kako ću da nađem tipa ako nisam fit?

DUĆA: Naći ćeš ga.

ANITA: Možda hoću, možda za jednu noć ili nešto duže, ne znam. Ali, znaš, Dućo, nije stvar samo u tome. Totalno sam sjebana, razumeš?

DUĆA: Kako to misliš?

ANITA: Više mi ništa nije jasno. Zašto radim to što radim, zašto firma pravi reklame, ko tu koga farba i zašto. Ne vidim više poentu, kapiraš?

DUĆA: Samo polako, Anči, sve će biti u redu.

ANITA: Kako si me nazvala?

DUĆA: Anči.

ANITA: Niko me nikad nije zvao tako.

DUĆA: Ne?

ANITA: Ne, zapravo nikad nisam imala nadimak.

DUĆA: Sad ga imaš.

ANITA: Hvala ti. Hladno mi je.

DUĆA: Hoćeš da trknem po moju jaknu?

ANITA: Ne u redu je. Samo da popijem nešto toplo. Bilo šta.

DUĆA: Uzmi onda baba - Radinu kafu.

ANITA: Okej.

Duća joj daje šolju. Anita otpije i zaguši se

ANITA: Ovo je najgora kafa na svetu!

DUĆA: Aha jeste.

ANITA: Ali greje kao kaljeva pećkica.

Anita je zagrla

ANITA: Hvala ti. Hvala ti mnogo.

DUĆA: Ma, daj sister. Čemu služe ortakinje, a?

Mrak

5.

Park. Duća i Anita dolaze sinhronizovano, skoro u istom trenutku, na scenu

ANITA: U isto vreme.

DUĆA: Aha.

ANITA: Sigurno smo u telepatskoj vezi.

DUĆA: Ne bih isključila tu mogućnost.

Anita je ponudi cigaretama

DUĆA: Neka, hvala, imam moje.

Duća počne da pretura po džepovima. Vadi kesicu sa duvanom i pakovanje Rizle.

Pravi cigaretu

ANITA: Šta ti je to?

DUĆA: Duvan za motanje.

ANITA: Kakva krdža!

DUĆA: Aha. Duvan *La Playa*. Možeš misliti!

ANITA: Znaš kako je moja baka govorila: momci beže od devojaka koje puše!

DUĆA: Hahah, sad mi to kažeš.

ANITA: Bapske priče.

DUĆA: Kao i sve ostalo.

ANITA: Zašto motaš? Uzmi moju.

DUĆA: Neka, ovako je bolje. Manje ću pušiti a i ima neki ritual.

ANITA: Ne moraš toliko da se stiskaš.

DUĆA: Moram.

Pauza

ANITA: Znaš, Dućo, nešto sam mislila i...

DUĆA: Da?

ANITA: Uradila sam nešto bez tvog znanja.

DUĆA: Šta?

ANITA: Mi sad radimo veliku reklamnu kampanju za, gle čuda, poznatog domaćeg proizvođača piva pa će nam trebati neko da režira spot. Mislím, ako si za.

DUĆA: Ne znam. Valjda jesam.

ANITA: Ja sam već predala tvoj CV šefu i rekao mi je da će javiti.

DUĆA: Kad?

Anita: Pre tri dana.

DUĆA: Ali, ja ti nisam dala moj CV. Ti nemaš ni moj mejl.

ANITA: Našla sam tvoje podatke na netu i sastavila CV.

DUĆA: Baš si brza. Svaka čast!

ANITA: Šef mi je rekao da će me nazvati čim odluči.

DUĆA: Pa, hvala ti.

ANITA: Nemoj da mi se zahvaljuješ dok ne vidimo da li si prošla. Šef ima svog favorita, nekog Paunkovića.

DUĆA: Znam ga, bio je na mojoj klasi.

ANITA: Ali, ja sam mu rekla: Duća je neuporedivo talentovanija. Pogledajte njene kratke filmove ili onaj dokumentarac o socijali...

DUĆA: Praznina.

ANITA: Da, praznina. Znam, kažem ja da ona nema radno iskustvo i znam koliko ima godina ali ipak...

DUĆA: I?

ANITA: Pa, kao što sam ti već rekla. Javiće mi kad se odluči.

DUĆA: Volela bih da si mi prvo rekla o čemu se radi.

ANITA: Daj, srce, brzo ćeš se uklopiti.

DUĆA: Da, ali to je moja, recimo, karijera.

ANITA: Srce, tvoja, recimo, karijera je u krizi.

DUĆA: Znam, znam, ali mogla si barem da mi kažeš.

ANITA: Nisam mogla.

DUĆA: Zašto ne?

ANITA: Hoćeš da budem iskrena s tobom?

DUĆA: Mislila sam da si uvek iskrena sa mnom.

ANITA: I jesam. Slušaj, Dućo, ti si, nemoj da se ljutiš, u pomalo luzerskoj poziciji. Ja znam da ti imaš umetničke principe i neka uverenja ali, to ti neće doneti lovu. Moraš malo da praviš kompromise da bi uspela u životu. Ja sam se uplašila da ćeš ti reći ne kad ti predložim ovaj posao i zato sam odlučila da uradim sve na svoju ruku. Da sam ja odluku prepustila tebi ti bi odbila. Zato sam odlučila da te stavim pred svršen čin.

DUĆA: I jesi.

ANITA: Nadam se da shvataš da sam to uradila za tvoje dobro.

DUĆA: To mi je jasno ali...

ANITA: Šta ali? Srce, nismo više mlade. Prošlo nam je pola života. I to ona bolja polovina. Hajde da iskoristimo ono što možemo, a?

DUĆA: Razumem da tako gledaš na stvari ali ima još nešto.

ANITA: Prepusti mi ovo, molim te. Moraš jednom da počneš da veruješ ljudima.

DUĆA: Ko kaže da ne verujem?

Zvoni mobilni telefon. Anita ga vadi iz torbice

ANITA: Halo? Da, šefe. Razumem. Jasno. Dakle, ipak. U redu. Reći ću joj.

Anita umorno spusti telefon u torbicu

DUĆA: Nisam prošla?

ANITA: Ne, nisi. Paunković će da radi reklamu.

DUĆA: Tako sam i mislila.

ANITA: Jesi li sad srećna?

DUĆA: Kako?

ANITA: Što nećeš morati da radiš za groznu strašnu korporaciju. Buuuu!

DUĆA: Anita, koji ti je đavo?

ANITA: Vi umetnici volite da patite. Jel to u pitanju?

DUĆA: Ko kaže da volimo.

ANITA: Pa da, ne volite. Vi volite samo sami sebe.

DUĆA: Anita, hoćeš li da se smiriš i da mi objasniš u čemu je tvoj problem?

ANITA: U čemu je moj problem? U čemu je tvoj problem? Ja sam se bre iscimala za tebe, sastavila tvoj CV, nazvala šefa, ishvalila te do neba i ti mi tako vraćaš. Misliš da si nešto posebno? Da si previše dobra za reklamu za pivo?

DUĆA: Svako je previše dobar za reklamu za pivo.

ANITA: Znaš šta, Dubravka, ti mi nešto mnogo umišljaš. Napravila si par filmića koji zajedno traju pola sata i misliš da si Boga uhvatila za bradu. E pa nisi! Nikoga nije briga da li si ti snimila ovaj ili onaj film. Nikoga osim tebe. A i ti sama znaš da nisi baš toliko genijalna i da nikad nećeš dobiti oskara. A zašto? Jer stalno mračiš, stalno nešto negativno. Kriv ti kapitalizam, krivi ti političari, kriva ti kiša što je juče pala. Ti si luzerka, Dubravka, eto šta si! I još se pitas zašto si sprcala mladost u guzicu i zašto radiš u smrdljivom hipermarketu kao kasirka!

Pauza. Anita besno baci duvan, rizlu i cigaretu u stranu

DUĆA: Da ti kaže nešto luzerka Dubravka: radila sam, otkad sam diplomirala, pod ugovorom na pet različitih televizija. To sigurno nisi upisala u moj CV. Znam da nisi zato što ne možeš naći na netu. Ne možeš naći ni to da je jedan mnogo slavan televizijski producent pokušao da me uceni za posao. Kresni se sa mnom pa ćeš dobiti stalno zaposlenje. Šta te košta? Tako mi je rekao. Ja sam ga odbila i posle toga, kad god bih tražila posao, vrata bi mi se zalupila pred nosom. Ali, toga nema na internetu. Nema ni toga kako sam posle radila kao kol operaterka, u butiku, u prodavnici cveća, kao bibliotekarka, kao šetačica pasa i šta sve ne. Nema u tom tvom CV-ju ni reči o tome zašto su me deset puta zavrnuili za isplatu. Nema ni Uščumlića koji se izdrkava na meni iz dana u dan.

ANITA: Meni je žao da to čujem ali ti ne možeš tako da razmišljaš. To je loše za tebe.

DUĆA: A kako ja to razmišljam?

ANITA: Pa sad si mi rekla. Negativno.

DUĆA: A, to nije ni pet posto negativnog u odnosu na ono što proživljavam svakog dana.

ANITA: To je zbog toga što imaš pogrešan odnos prema životu. Ti umesto da u svakoj prepreci vidiš izazov ti vidiš samo još jedan razlog da kukaš. Ti moraš da veruješ u sebe, Dućo! Ako ne veruješ u sebe, ko će?

Pauza

DUĆA: I to je sve što imaš da mi kažeš?

ANITA: Pa, da.

DUĆA: Anita da te pitam nešto. Šta misliš da si ti? Hodajući udžbenik za samopomoć?

ANITA: Molim?

DUĆA: Sipaš mi sa visine te glupe savete u koje više niko ne veruje. Misliš da si bolja zato što si završila onu cincilibombili školicu?

ANITA: Ne mislim.

DUĆA: Misliš. A sutra ćeš, kad sve ode u pičku materinu, kao što će i otići, kad se raspadne tvoja firma, kukati na tvoj voljeni Džidždi midži...

ANITA: Efendži. Moja firma se zove Efendži.

DUĆA: Kako god. Bitno je da ćeš, kad popiješ otkaz, prva lamentirati kako si žrtva surovog kapitalizma.

ANITA: Ti stvarno moraš da promeniš taj negativan stav. Pod hitno.

DUĆA: Koji negativan stav? Ja i dalje želim da stvaram, da uradim nešto bitno.

Negativan stav je tvoj stav a to je da su poslušnost i lova ključ uspeha.

ANITA: Nikad to nisam rekla.

DUĆA: Ali si mislila. Ti to misliš i ja ne mogu i ne želim da te menjam. Želim samo da, kad se vratiš u svoju ušuškano *smoking free* kancelariju razmisliš o tome koliko si me danas izvredala.

ANITA: Ja tebe izvredala? Sve što sam rekla rekla sam za tvoje dobro.

DUĆA: Je li? Hvala ti. Nemoj više da mi pomažeš.

ANITA: Mislila sam da smo prijateljice.

DUĆA: Prijateljice, draga Anita, se ne viđaju samo na pauzi. Prijateljice odu negde na neku ljudsku kafu. Prijateljice se posećuju. Prijateljice te zovu na telefon s vremena na vreme. Pitaju te kako si.

ANITA: A, tu smo.

DUĆA: Da, tu smo. Zašto mi nisi dala svoj broj mobilnog, Anita? Mislim, ako si mi tako velika prijateljica. Nemam nijedan tvoj kontakt. Nemam ni frend rikvest na fejsu.

ANITA: Nisi ni tražila.

DUĆA: Tražila sam ali si ti izbegla da mi daš broj svog moba. Našla sam te na fejsu i poslala zahtev za prijateljstvo. Pre dve nedelje.

ANITA: Ja slabo idem tamo.

DUĆA: Svakog si dana tamo, Anita. Samo kačiš svoje slike. Anita u novoj haljini, Anita u fensi baru, Anita na službenom putu. Ti si kao oni crtani junaci iz *Politikinog zabavnika* – iseci po crticama, zalepi za karton i okači na Anitu papirnato odelce po želji.

ANITA: Ja sad stvarno moram da idem.

DUĆA: Da, vidim.

ANITA: Ne, stvarno moram da idem. Petak je i malo je frkica.

DUĆA: Petak je odličan dan za otpuštanje.

ANITA: Molim?

DUĆA: Petak je najbolji dan za otpuštanje. Ljudi su opušteniji, manje se žale. Imaju manje energije jer su im popili krv u toku radne sedmice. Anita, jesi li nekad otpustila nekoga?

ANITA: Ja nikoga ne otpuštam.

DUĆA: Ne, samo ti daju zadatak da uradiš prljavi posao umesto njih. Šta im onda kažeš?

ANITA: Ja to stvarno ne radim.

DUĆA: Radiš. Šta im onda kažeš? Jel im kažeš nešto kao: Moraćemo da prekinemo našu saradnju. Ili im kažeš onako, američki: Moraćemo da vas pustimo. *We will have to let you go.* Ko da ste ih do maločas držali ko pse u kafileriji pa ih sad puštate.

ANITA: Ne Hajde, ispričaj to što imaš. Izbaci iz sebe ako će ti biti lakše.

DUĆA: Sigurno im kažete nešto kao: " Nemojte da doživljavate vaš odlazak kao otkaz. Shvatite to kao novu životnu priliku."

ANITA: Jesi li završila?

DUĆA: Jesam. Puštam te.

ANITA: Kako?

DUĆA: neću te daviti niti bilo šta slično. Shvati tvoj odlazak kao novu životnu priliku.

ANITA: Svašta!

Anita ode. Duća se okrene u njenom pravcu. Zausti da nešto kaže i uzdahne. Vрати se do klupe i sedne tako da se leđima okrene u pravcu Anitine zgrade. Mrak

6.

Duća zavija cigaretu. Dolazi Anita

ANITA: Ej.

DUĆA: Da?

ANITA: U vezi s onim juče.

DUĆA: Da?

ANITA: Žao mi je što je ispalo onako. Nisam htela.

DUĆA: Nisam ni ja.

ANITA: Ja jednostavno ne mogu da razumem neke stvari.

DUĆA: Ni ja.

Pauza: Duća pogleda preko Anitinog ramena

DUĆA: Ko je ono?

ANITA: Ko?

DUĆA: Ona mršava devojka, tamo ispred ulaza u tvoju firmu.

ANITA: To je Daniela.

DUĆA:Bez “j”?

ANITA: Bez “j”.

DUĆA: Hahah! Tvoja koleginica?

ANITA: Da. Radi u marketinškom sektoru.

DUĆA: Zapalila je cigaretu.

ANITA: Aha. Skoro je propušila.

DUĆA: Hoće to od stresa.

ANITA:Aha.

DUĆA: Reci joj da ne puši. To je loše za nju.

ANITA: Da, jeste.

Pauza

ANITA: Slušaj, htela sam nešto da ti kažem.

DUĆA:Ali ne znaš ni sama šta.

ANITA: Da.

DUĆA: Ja znam, Anita. Sve je u redu. Samo misli pozitivno.

ANITA: Nemoj da me zavatlavaš.

DUĆA:Samo malo.

ANITA: Znaš, šef nam je zabranio da se mnogo udaljavamo od firme.

DUĆA: Stvarno?

ANITA: Zato je i postavio onu veliku pikslu ispred.

DUĆA: Aha, vidim.

ANITA: Želi da možemo odmah da se vratimo.

DUĆA: Ne možete ni po kafu?

ANITA: Instalirao je neku skupu mašinu s dvadeset vrsta kafe.

DUĆA: I, kakva je ta, šefovska kafa?

ANITA: Dvadeset nijansi neukusa.

DUĆA: Hahah, to je dobar slogan! Iskoristi ga za neku reklamnu kampanju.

ANITA: Ko kaže da neću?

Smeju se.

ANITA: Kako su tvoji?

DUĆA: Pa, kako se uzme.

ANITA: Kako misliš?

DUĆA: Majka po ceo dan zuri u televizor i psuje političare a brat je uleteo u neku lošu priču s društvom s faksa.

ANITA: Droga?

DUĆA: Gore. Druži se s neonacistima.

ANITA: Kako?

DUĆA: Jedan od onih obraza, strojeva i srbskih klanova.

ANITA: Žao mi je da čujem ali znam da ćeš ti nekako uspeti da ga ubediš da se ne petlja u te stvari.

DUĆA: Valjda hoću.

Pauza

DUĆA: Pa hajde, idi.

ANITA: Molim?

DUĆA: Čeka te koleginica.

ANITA: Ovo ne znači da.

DUĆA: Naravno.

ANITA: Nisam mislila.

DUĆA: Znam. To je normalna stvar.

ANITA: Prihvatiću tvoj friend request na fejsu.

DUĆA: Nema potrebe.

ANITA: Časna reč. Čim stignem u kancelariju.

DUĆA: Ako stigneš.

ANITA: Pogledala sam juče tvoj dokumentarac.

DUĆA: Koji?

ANITA: Onaj o devojci koja je podigla štrajk u fabrici.

DUĆA: I?

ANITA: Dobar je. Malo težak za moj ukus ali dobar.

DUĆA:Hvala.

ANITA: Pa, vidimo se, Dućo.

DUĆA: Vidimo se na fejsu, Anči.

Anita se osmehne i ode. Duća zapali cigaretu. Povuče par dimova. Uzdahne. Ugasi cigaretu u pepeljari. Otcepi vrh cigarete a potom ubaci cigaretu u džep i ode. Mrak

KRAJ